

ПОСЛЕСЛОВИЕ

Осмѣлявайки се да издамъ книгата си Каймакъ-Чаланъ и да я предложа на читателитѣ на Бойна библиотека, азъ намирамъ за нужно да обърна вниманието имъ, че съ тая книга не съмъ искалъ да оскърбявамъ никого. Въ нея съмъ отбѣлязвалъ само истини и съмъ подчерталъ необходимостта отъ единение между отдѣлнитѣ части, които съставляватъ тѣлото на българския народъ.

Следъ страшния разгромъ, последвалъ погрома, сполѣталъ ни по бойнитѣ полета, е необходимо да се върнемъ малко назадъ и да проследимъ пътя, по който сме вървѣли и какъ сме извървѣли тоя пътъ и дали дѣлата, които сме извършили, сж били една гаранция, за нуждата да се мре за величието на родината, чийто интереси не сж били достойно защитени отъ ония, които сж искали да мремъ въ защитата на тия интереси. Сега вече, следъ толкова години и толкова страдания, можемъ да си кажемъ истината въ очитѣ и безъ да се сърдимъ, или възмущаваме, да потърсимъ начинъ да заздравимъ духътъ на българския народъ и се отдадемъ въ негова служба, така както сестра Евга се отдава въ грижи за страдащитѣ български герои.

Ние преживѣваме болно време и се намираме върху шеметнитѣ висини надъ новъ Каймакъ-Чаланъ, и ако не вземемъ мѣрки и организираме защитата му, ще бждемъ доразгромени.

Всички да напръгнемъ силитѣ си, както това направиха самоотверженитѣ герои при защитата на Каймакъ-Чаланъ, на които Негово Величество Царъ Борисъ III отдаде заслужена почитъ и уважение, като утвърди за тѣхенъ шефъ Н. В. Царица Йоанна. Приемайки истинитѣ съ отворени очи и открити души, въ трудъ и работа, нека се радваме всички, че въ сърдцето и душата на българина не е погинало още доброто, стремежа къмъ величието и безаветната обичъ къмъ родината.

София 1. августъ 1933 г.

Д. Кацевъ-Бурски.